

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ธรรมโอสถของท่านติดตัว

เรื่องธาตุขันธ์ที่มันติดมาก ๆ มันต้องการอาหารอะไร ๆ มาก ๆ แล้ว อายุ ๒๓ เร่งมาก จนกระทั่งฉันทันลงไปแล้วเต็มท้อง ปากยังอยาก มันไม่ได้สามัคคีกัน ท้องเต็มจนไม่มีอะไรจะใส่ เอาใส่ยามมันก็จะเกินไป ท้องเต็มปากยังอยากอยู่ อ้าว มันขนาดนี้เที่ยวเหรือ คือได้พิสูจน์ตัวเองเรื่อย มันยังอยากอยู่นี้เอาข้าวเปล่า ๆ มาให้ฉัน ข้าวเปล่า ๆ นี้มันหวานนะ ไม่มีอะไรมีแต่ข้าวเปล่า ๆ ก็หวาน เราจับดูตลอด ๒๓ นี้เต็มที่แล้ว ธาตุขันธ์เหมือนว่าติดฝัง ๆ เลย เห็นได้ชัดธาตุขันธ์อายุ ๒๓ คือระยะนั้นอยู่ในความดูแลของเราเราบวชแล้วนี่ ควบคุมเจ้าของเป็นยังไงต่ออย่างไรดู อายุ ๒๓ รู้สึกว่าเด่นเรื่องการขบการฉัน มันดูมันดีจริง ๆ จนกระทั่งท้องเต็มไม่มีอะไรจะใส่แล้ว ปากยังอยากอยู่ เอาข้าวเปล่า ๆ มาฉัน ข้าวเปล่า ๆ ก็หวาน

การฝึกนี้ทราบได้ชัดก็ตอนเป็นนักบวช นักบวชทั่ว ๆ ไปเป็นอย่างหนึ่ง นักบวชปฏิบัตินี้ควบคุมเจ้าของตลอดเวลา อันนี้รู้ได้ชัด ตอนอายุ ๒๓ นี้เต็มที มันต้องการอาหารการกินทุกอย่างเต็มที่แล้ว จากนั้นไปถึง ๒๖ ก็ค่อยชะลอลง เบา ๆ ลง แต่ความต้องการมันเร่งของมันอยู่ขึ้น แต่มันเบาลงหน่อย อายุ ๒๓ นี้เร่งใหญ่เลย เหยียบแต่คันเร่ง ลงคลองแล้วยังเหยียบคันเร่งตลอด ๆ คือฉันเต็มท้องแล้ว เอาข้าวเปล่า ๆ มาให้ฉันมันยังหวานไปอีก นั่นเห็นไหมล่ะ

เพราะฉะนั้นเวลาสอนพระสอนใคร ๆ เราสอนนี้เราผ่านมาแล้ว ๆ ไม่ผิด เห็นท่านอดอาหารหลาย ๆ วัน เราก็คิดถึงเรื่องเราอดอาหารหลาย ๆ วัน เจ็ดแปดวันไม่ฉันไม่เลยนั้น ได้เจ็ดแปดวัน ที่นี้เวลามันจำเป็นจริง ๆ อยู่ในระยะ ๕ วัน ย่นเข้ามา ๓ วันฉันทีหนึ่ง ฉันวันเดียวแล้วหายเจ็บ หยุตเลย ไปเรื่อย ๆ ความต้องการของธาตุของขันธ์ ความหิวความโหยมันก็บอกขึ้นในเวลา เฉพาะอย่างยิ่งเวลาอดอาหาร แต่มันดีอันหนึ่งทำให้เสียดาย คืออดอาหารตั้งแต่สองวันไปแล้วไม่วัง วันหนึ่งสองวันยังมีวังนิดหน่อย ถ้าฉันปรกติวังตลอด เข้าใจไหม หมอนต้องมัดติดคอไปเลย ไม่มัดติดคอไม่ได้จะไม่สะดวกในการล้มตม

พออดอาหารไปสองวันแล้วที่นี้ความวังไม่กวน พอสามวันสี่วันความวังไม่มีเลย มันก็สนุกกว่านะ แน่เป็นอย่างนั้น สติตั้งติด ๆ สติสำคัญ ที่ผ่อนอาหารเหล่านี้เพื่อบำรุงสติ ถ้าสติมีสืบเนื่องกันเท่าไรกิเลสเกิดไม่ได้ กิเลสจะเกิดเวลาเพลอสติ ถ้าเพลอสติ กิเลสเกิด ถ้าไม่เพลอไม่เกิด ถึงจะมีมากน้อยก็ไม่เกิด จึงต้องได้ใช้สติ ความเพียรบังคับกิเลสเอาไว้ ที่นี้สังฆธรรมขึ้นมา เมื่อกิเลสไม่เกิดธรรมก็เกิดละชิ ธรรมเกิด สติดีทุก

อย่าง ติดแน่นๆ จนกระทั่งไม่เปลือ ชั่วระยะเราอดอาหารสติไม่เปลือเลยตั้งแต่ตื่นนอน จนค่ำๆ พอเราฉันทลงไปมันจะมีผิตๆ พลาดๆ มีเปลือแทรก เราก็อู้ แต่ถ้าจะไม่ฉันทตลอดไปมันก็จะตายใช้ใหม่ละ ก็ต้องฟัดต้องเหวี่ยงกันอย่างนั้น เอา อดๆ เพื่อเสริมสติ ถ้ามันจะตายจริงๆ ก็ฉันทให้เสีย มันจะเปลือบ้างก็ยอมรับ อย่างนั้นแหละ ทดสอบกันอยู่ตลอดเวลา

การอดอาหารนี้สำหรับจิตนิสัยผู้ที่ถูกทางอดอาหาร อดอาหารนี้สำคัญทางสติมากที่สุดทีเดียว ส่วนมากจะอดอาหารแหละ ดูชีวิตป่าบ้านตาด เราก็บอกแล้วว่าที่เรามาเล่าให้ฟังนี้ไม่ใช่คำสั่ง ไม่ใช่คำสอน แต่เป็นคำบอกเล่าธรรมดา ใครถูกจิตนิสัยของใครชอบใจ จะยึดไปปฏิบัติก็ได้ จากนั้นก็เล่าถึงเรื่องนิสัยของเราชอบอดอาหาร เพราะฉะนั้นจึงไม่สั่งไม่สอน ให้ถือเป็นคนดี ถูกกับคนใดก็ยึดไปปฏิบัติ สุดท้ายวัดป่าบ้านตาดส่วนมากมีแต่อดอาหารมากนะอยู่ในวัดนี้ มันก็เป็นอันเดียวกันแหละนิสัยเหมือนกัน

เรื่องอาหารเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าฉันทให้อิ่มๆ แล้วความขี้เกียจเต็มหมดเลย ท้องเต็มด้วยอาหาร หัวใจเต็มด้วยความขี้เกียจ เต็มด้วยความเปลือ ไม่ได้เรื่องได้ราว ทีนี้ก็ต่อแบ่งสันปันส่วนกัน แบ่งทางนูนบ้างแบ่งทางนี้บ้าง บางที่ยังมี มันเกิดนะ คือกิเลสมันแทรกขึ้นมา เรียกว่ากิเลสเกิด มันจะตายจริงๆ เดินไปบิณฑบาตในหมู่บ้านไม่ถึงทั้งๆ ที่กำหนดว่าจะถึงบ้านแหละ เอ้า ไป พอถึงแหละ ครั้นไปจริงๆ ไปไม่ถึงบ้าน หมดกำลัง ก็มานั่งอยู่กลางทางเสียก่อน พักเสียก่อน แต่จิตดีตลอดนะ ร่างกายอ่อนต่างหาก จิตใจไม่ได้อ่อน จิตใจมันติดฝัง อันนี้ละลากขึ้น อันนั้นลากลง มันฟัดมันเหวี่ยงกัน

จนกระทั่งกิเลสมันเกิด นี่จะอดให้ตายเหวหรือ โลกสงสารเขาไม่เห็นอดอย่างนี้เขาก็ออยู่เป็นไปได้ เรามาอดหาอะไร นี่กิเลสเกิด ทางนี้ก็ตอบรับกัน ธรรมเกิดนะที่นี้ กิเลสเกิดอย่างนี้เสียก่อน กระทบให้เราใจอ่อนแอต่อแท้ถอยหลัง อดหาอะไรว่ากัน ทีนี้ก็มาตอบรับกัน พอทางนั้นผ่านไปแล้ว ทางนี้ขึ้นบ้าง การกินก็กินมาแล้วตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ ตายก็ตายซิ นั่นเห็นใหม่ละ มันแก้กัน ปูบ ดีตฝังเลย เป็นอย่างนั้นละ ธรรมอยู่ในใจ กิเลสอยู่ในใจ มันมีโอกาสที่จะแทรกได้ๆ

เบื้องต้นมีแต่กิเลสเกิดมากกว่าธรรม ทีนี้เวลาเราอบรมจิตใจ ธรรมมีกำลังมากแล้วทีนี้มีแต่ธรรมเกิดๆ กิเลสไหลมาไม่ได้ ขาดสะบัน นั่นอำนาจของธรรม การฝึกนี้เมื่อฝึกเต็มที่แล้วมันก็รู้ๆ อะไร อย่างเพื่อนฝูงอดอาหารหลายๆ วัน เห็นว่าอดไปหลายวันเราก็ออาหารอะไรแทรกเข้าไปให้ถวายท่าน เราเป็นคนสั่งเองจัดให้เอง ให้เอาไปให้เอง ท่านก็ต้องฉันทเพราะความเคารพใช้ใหม่ละ ท่านก็ทราบด้วยว่าท่านรู้เหตุการณ์ดียิ่งกว่าเรา ถ้าอดหลายวันเข้าไปแล้ว คือธาตุขันธ์เวลาอดไปหลายๆ วันมันจะอ่อนของ

มันลง ความหิวไม่ค่อยเกิด พอล่วงสามสี่วันไปแล้วความอยากความหิวไม่มี มีแต่ความเพื่อย ๆ เป็นทุกข์อันหนึ่งในการอด

ที่จะให้อยากฉันนั้นฉันนี้มันลงนะถ้าอดเลยสามวันไปแล้ว ความอยากอย่างนี้ลด มีแต่ความเพื่อยนั้นละ หลายวันไปเท่าไรธาตุชั้นธัญยังอ่อนลง ๆ แต่จิตนั้นดีขึ้น ๆ ที่นี้เราก้ให้อาหารไปแทรกทำน อยู่ในวัดมีนะ ถ้าทราบว่างค์ไหนอดอาหารไปหลายวันเราสอบถาม วันนี้อ่งคั้นมาฉันใหม่ อ่งคั้นมาฉันใหม่ ถ้าไม่ฉัน อดไปกี่วันแล้วเราทราบละที่นี้ เราก้จัดอาหารให้พอประทัง ไม่ใช่ให้อิ่มนะ พอประทัง คือความทุกข์ทุกอย่าง ๆ มันจะรวมอยู่ที่อดอาหารไปหลายวัน ๆ ความทุกข์และความอ่อนเพลียปรากฏ ส่วนความอยากนั้นจะไม่มี หลาย ๆ วันไปความอยากอาหารไม่มี มีแต่ความเหน็ดความเหนื่อยความเพื่อย แต่สติ ความเพียรนี้ดี ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ

ที่นี้เราเพื่อบรรเทาไม่ให้นานทุกข์มากเกินไป เพื่อบรรเทาทำนบ้าง เราจัดอาหารให้ เราจัดเองนะ ไม่ให้มาก พอหนุนให้บรรเทาทุกข์เบาลง ความเพียรจะได้ก้าวเดินสะดวกขึ้นไปอีกเราคิด เพราะเหล่านี้เราผ่านมาแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงปฏิบัติต่อเพื่อนฝูงได้ถูกต้อง อ่งคั้นไหนอดอาหารหลาย ๆ วัน เราจะเอาอาหาร ส่วนมากเป็นหวาน ถ้วยเล็ก ๆ ให้ เราคำนวณเอง เราเคยผ่านมาแล้วทั้งหมด ไม่ให้มากกว่านั้น พอบรรเทา ทำนก็คืบคลานไปได้หลายวัน ความเพียรทำนดีไปหลายวัน ๆ แต่ไม่ทุกข์มาก นั้น ไม่เหมือนกับว่าอดไปตลอด อดไปตลอดทุกข์มาก เราก้ทำอยู่ตลอดกับพระ

เวลาเราให้อาหารไปท่านต้องฉัน เพราะความเคารพประการหนึ่ง ประการหนึ่งเรื่องเหล่านี้เราผ่านมาพอแล้ว ท่านทำอย่างนั้นในวัดนี้ อ่งคั้นไม่ฉันหลาย ๆ วันก็มี ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วเราค่อยสอดเข้าไปพอบรรเทาเล็ก ๆ น้อย ๆ ไป ไม่ให้เต็มเหนียว วัดนี้มีแต่อดอาหารเสียเป็นส่วนมาก คือมันเห็นได้ชัดการอดอาหาร สติสำคัญมากติดต่อบ้างเนื่องกันเป็นลำดับลำดับ เราอดไปหลายวันเท่าไรสติไม่เปลวเลย มันก็เห็นผล แต่ร่างกายมันจะตาย ก็ต้องแบ่งสันปันส่วนให้ธาตุให้ชั้นธัญบ้าง ให้จิตใจบ้าง บางทีไหลขึ้นมากก็มี นี่จะอดให้ตายหรือ โลกเขาไม่เห็นอดกัน เราก้แก้ ถ้ามันไม่เด็ดจริง ๆ ธรรมะรับกันก็ไม่เด็ดนะ คือกิเลสเกิดอย่างเด็ด ๆ ธรรมะก็ออกเด็ด แก้กั้นอยู่ในหัวใจ อดบ้างอิมบ้างแหละดีไปงั้นเสีย

อย่างหนึ่งถ้าเด็ดกันก็อย่างว่า กินนี้กินมาตั้งแต่วันเกิด ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตายซิ นั้นเด็ด อันนั้นเด็ด ผิงเลย มันมีหลายอุบายกิเลสขึ้นมาแบบไหน ๆ ธรรมะจะแก้กันตามแบบของมัน ถ้ากิเลสหนักธรรมะก็หนัก ไม่งั้นไม่ได้นะ ใจของเราที่มีทั้งกิเลสมีทั้งธรรม ส่วนมากกิเลสมากกว่าธรรม เพราะฉะนั้นเราถึงได้เอนได้เอียงได้ล้มไปตามกิเลสมากกว่าจะเป็นไปตามธรรม เวลาเราฝึกเข้า ๆ

ธรรมมีกำลัง ๆ แล้ว ทีนี้ก็เลสเอนไป ๆ ธรรมเหยียบเข้าเรื่อย ๆ อยู่ในหัวใจนะ ใจดวงนี้ ไม่ตาย ก็เลสตายได้ถ้าชำระ ธรรมนี้ชำระเต็มเหนี่ยวแล้ว ก็เป็นอมตธรรมไปเสีย ไม่ตาย เป็นอมตธรรม อมตจิต

การฝึกที่จะให้เห็นดีเห็นชั่วกันกับเรื่องของกิเลสนี้ ให้ฝึกโดยวิธีการภาวนา อันนี้หนักมาก ต้องใช้อุบายวิธีการต่าง ๆ สติปัญญาต้องรอบตัว ๆ ไม่งั้นไม่ทันกัน สักแต่ว่า อุดเฉย ๆ ประโยชน์ไม่มีอดไปทำไม อดแล้วเกิดประโยชน์อย่างนั้น ๆ เพราะอะไรช่วย ความตั้งใจของเรา ก็เต็มเหนี่ยวแล้ว สติตั้งตลอด เมื่อมีอะไรเสริมสติก็ดีขึ้น ๆ เห็นอย่างนั้น เราพูดจริง ๆ ในชีวิตฆราวาสเราอายุได้ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือนบวช คือบวชเดือน ๖ ถ้าถึงเดือน ๙ มันก็ ๓ เดือนอายุเต็ม ๒๑ อันนี้เรียกว่าอายุ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือนมาบวช ชีวิตของพระก็เป็นมาโดยลำดับ จากฆราวาสมาเป็นพระเบื้องต้นนี้ก็ลำบากอันหนึ่ง ๆ แต่ผลสุดท้ายที่มุ่งหน้ามุ่งตาที่จะไปนิพพานนี้หนักมากนะ

พออ่านหนังสือไป ๆ จิตมันดูตไปเรื่อย ๆ ดูดื่มน้ำเรื่อย อยากไปนิพพาน หนักเข้า ๆ ความอยากไปนิพพานก็หนักเข้าทั้ง ๆ ที่เรียนหนังสืออยู่ แต่จิตมันมุ่งต่อนิพพานตลอด เพราะฉะนั้นการภาวนาของเราจึงไม่เคยลดละ เรียนหนังสืออยู่กับหมู่กับเพื่อน เป็นลิงเป็นค่างกับหมู่กับเพื่อนนะ กิริยา ลิงค่างของพระไม่ใช่ลิงค่างของไอ้กอกไอ้เกกลิงละ นี่มันลิงค่างของพระ กิริยามารยาทเหมือนลิง แต่เป็นลิงในนามของพระไม่เสียหาย เวลาไปพบเพื่อน เพื่อนเป็นลิงก็เป็นกับเพื่อนไป แต่หัวใจลึก ๆ ไม่ถอย ผิง การภาวนาไม่ให้ใครทราบนะ ไม่ให้ทราบเลย

นักเรียนด้วยกันไม่เคยมีใครทราบจากเราว่าภาวนาเลย ทั้ง ๆ ที่เป็นอยู่ทุกวัน อันนี้ไม่ออกมาให้ใครทราบเลย พอออกแล้วก็ฟุ้งใส่เลย มาหาหลวงปู่มัน ท่านก็เอาเรตารจับไว้เรียบร้อยแล้ว ฟังธรรมะท่านอย่างถึงใจ ๆ เมื่อถึงใจแล้วก็เอาละที่นี้ เป็นก็เป็น ตายก็ตาย เพราะฉะนั้นความเพียรตั้งแต่บัดนั้นมาจึงไม่มีอ่อนข้อเลย จนขยะ ๆ คือเราพิจารณาถึงเรื่องความพากเพียรของเรา ตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้มันบกพร่องตรงไหน มีความอ่อนแอท้อแท้เหลวไหล ชี้แจงชี้คร้านที่ตรงไหน อย่างนี้มองไม่มี

มีแต่ความเข้มข้น ๆ ตั้งแต่วันเริ่มออกขึ้นเวทีที่ได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์ มันแล้ว มีแต่ขยะ ๆ คือมันรุนแรง นิสัยมันผาดโผนรุนแรง จนกระทั่งขยะ ๆ โห อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ เล็งดูเจ้าของที่ผ่านมา ๆ คือมันรุนแรงมันผาดโผน ถ้าอย่างปัจจุบันที่เป็นอยู่นี้ ปัจจุบันนี้มันแก่แล้ว ถ้าเป็นปัจจุบันนี้ตายเลย อันนั้นมันทำได้ ๆ เป็นอย่างนั้น ละ จึงว่าหนักตลอดเรื่องการประกอบความเพียรเพื่อแก้กิเลส ให้หลุดพ้นจากกิเลส จิตถึงพระนิพพานนี้ สุดยอดแห่งความทุกข์ แต่ก็สุดยอดแห่งความอุตสาหะพยายาม ความ

ติดความตื่น ผาดโผนก็ผาดโผน ความเพียรเพื่อความพ้นทุกข์ผาดโผนมากอยู่นะ ไม่งั้นไม่ทันกัน ฝึกไปเรื่อย ๆ

เรื่องอดอาหารนี้ถูกกันกับนิสัยของเรา ตั้งแต่เริ่มต้นล้มลุกคลุกคลานทางด้านจิตใจ จนกระทั่งจิตมีความสงบร่มเย็น มันก็อดของมันไปเรื่อยไม่ถอย ถึงขั้นที่จิตมีความเชี่ยวชาญในการก้าวเดินทางความเพียรมันก็ไม่หยุด จนกระทั่งจิตเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ หมุนตัวไปเองเพื่อแก้กิเลสมันก็ไม่หยุด คือมันหมุนได้ดี อดอาหารนี้หมุนได้ดีตลอดเลย เวลาธรรมะเราสูงเท่าไร การอดอาหารยิ่งหมุนละเอียดให้ธรรมะคล่องแคล่ว ๆ ไปไม่ได้ติดอาดนะ การอดอาหารก็เช่นเดียวกับการตั้งสติ การตั้งสตินี้แต่พื้นถึงพระนิพพานเว้นไม่ได้เลย เป็นความจำเป็นตลอดตั้งแต่พื้นถึงพระนิพพาน

การอดอาหารสำหรับผู้ถูกนิสัยนะ เป็นความจำเป็นตลอดไปเลย คือจิตใจของเรามีความละเอียดมากน้อยเพียงไร การอดอาหารเป็นเครื่องหมุนได้ดี ๆ ตลอดไปอย่างนั้น แต่อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับนิสัย ถ้านิสัยมันไม่ให้เป็นอดไปทำไมใช้ไหมล่ะ ถ้านิสัยอำนาจแล้วเอา อย่างที่ท่านว่า เนสัชชช ก็อยู่ในธุดงค์ ๑๓ ข้อ เนสัชชช กลางคืนไม่นอน กลางวันไม่นอนเร่งความเพียร นี่ท่านก็บอกไว้ในธุดงค์ ๑๓ แต่สำหรับเรามันเข้ากันไม่ได้ เราได้ทดลองดูแล้วอดนอน เอา ไม่นอน ๆ

ไม่นอนไปหลายคืน ๆ เท่าไร แทนที่จิตใจจะมีความสงบมีความแยกคาย ๆ กับไม่เป็น ทื่อ ร่างกายหนักหน่วง ทื่อ หัวของเราสมองของเราทื่อไปหมด จิตใจความแยกคายสติปัญญาไม่มี อดไปเท่าไรมันยิ่งทื่อ โอ้ย อย่างนี้ไม่ถูกกับเรา ปล่อยเลยนะ เราไม่เคยอดนอนแบบนั้น เนสัชชช แบบนั้นเราไม่เคย แต่ไม่นอนที่ปิดกันตลอดรุ่ง ๆ นี่เป็นกรณีพิเศษต่างหาก อันนี้ได้ผล เช่นอย่างนั่งตลอดรุ่งอย่างนี้ได้ผล ได้ผลเต็มที่ทุกคืนไม่เคยพลาดเลย เวลาจนตรอกจนมุมสติปัญญามันปิดกันกิเลสพังได้

กิเลสเหนียวแน่นมากนะ ท่านก็บอกไว้ว่า ขิปปาภิญญา ทันธาภิญญา ผู้ที่รู้ได้เร็วก็มี ผู้รู้ได้ช้าก็มี สุขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา ทั้งปฏิบัติสะดวกทั้งรู้ได้เร็วก็มี เพราะทุนเก่าของท่านมีมากแล้วก็ไม่จำเป็น เช่นอย่างเงินขาดอยู่บาทเดียวจะถึงพัน ใส่ปั๊บเข้าบาทเดียวเท่านั้นถึงแล้ว ไอ้เรามันขาดอยู่ตั้ง ๙๙ บาท ขนเท่าไรมันก็ได้เรื่อง ขนเข้าไปแทนที่จะขนให้มันหมุนมันขนออกอีก เอาไปซื้อนั่นซื้อนี่ ตกเงินเลยไม่ถึงพัน ตายทิ้งเปล่า ๆ พวกเราเข้าใจไหมล่ะ นี่ละข้อเปรียบเทียบเป็นอย่างนี้ ท่านที่ว่า สุขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา ทั้งปฏิบัติสะดวกทั้งรู้ได้เร็ว สุขาปฏิบัติ ทันธาภิญญา ปฏิบัติสะดวกแต่รู้ได้ช้ามี ทุกขาปฏิบัติ ทันธาภิญญา ทั้งปฏิบัติลำบากทั้งรู้ได้ช้า แต่ว่าทั้งปฏิบัติทุกแบบทุกฉบับ แต่ไม่ได้ผลเลยไม่มีนะ ได้ต่างกัน ที่ว่าปฏิบัติแทบเป็นแทบตายอะไรก็ได้แล้วแต่ ที่ว่าไม่ได้ผลเลยไม่มี ได้ ๆ ท่านแสดงไว้ในปฏิบัติ ๔

เรานี้มัน อู๋ ทุกขาปฏิบัติหา ไม่ผิดแหละ ถ้าจะรู้จัก ทันทาภิญา รู้ได้ซ้ำ เหมือนกัน หากเต็มเม็ดเต็มหน่วยความพากเพียร ด้วยเหตุนี้จึงไปไหนกับหมู่กับเพื่อน ไม่ได้ มันเป็นน้ำไหลบ่า คือองค์หนึ่งสององค์มันเป็นความรับผิดชอบกันอยู่ในหลักธรรมชาตินะ ไม่บอกก็ตามเมื่อไปด้วยกันแล้วความรับผิดชอบกันและกันมันก็มีอยู่ในนั้น ถึงไม่บอกก็ตามเป็นน้ำไหลบ่ามันไม่แรง ถ้าไปองค์เดียวมันพุ่งๆ เลย เพราะฉะนั้นเราจึงไปแต่องค์เดียว ความพากความเพียรมีอยู่ตลอดเวลา ไม่มีจะไปหาใครคุยกับใคร ก็ไปหาที่อย่างนั้นไม่อยากพบใครคุยกับใคร มีแต่พบกับเราแต่ไม่ได้คุยกับเราเข้าใจไหม ใช้สติปัญญาคุยกันกับกิเลส จะทำหนักเบาขนาดไหนผลมีด้วยกัน ผลมี ถ้าเด็ดๆ ผลก็เด็ดไปๆ เหมือนกัน ถ้าไม่ทำเลยก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

ขอให้บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายภาวนาเถอะ เรื่องพุทธศาสนาเป็นศาสนา ชั้นเอกแล้ว ไม่มีอะไรในสามแดนโลกธาตุนี้จะเหมือนพุทธศาสนา เราไม่ได้ตำหนิ พุดตามหลักความจริง เอา พิสูจน์ด้วยจิตตภาวนา พิสูจน์ๆ ยกนิ้วให้พุทธศาสนาเลิศเลอ พระพุทธเจ้าทั้งหลายสาวกทั้งหลายเลิศเลอจากปฏิบัติอันนี้ จากคำสอนอันนี้สอนโลกทั่วๆ ไป ศาสนาเหล่านั้นไม่มีที่จะสอนโลกให้ได้รับความสุขความเจริญจนพันทุกซ์ ไม่มีมีพุทธศาสนาเท่านั้นเด่นเลย เป็นหลักความจริง เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาจึงเป็นศาสนาที่คู่โลกคู่สงสารเรื่อยมา ตั้งแต่กัปไหนกาลใดมา นี่ยังจะเป็นแถวแนวไปอีก เป็นแบบฉบับจริง ๆ คือพุทธศาสนา

อย่างที่ว่าไปข้างหน้าก็เป็นแถวไปอย่างนี้ อริยมตไตรยท่านจะมาข้างหน้า ในภัทภักปนี้ มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ๕ พระองค์ พระพุทธเจ้าของเรานี้เป็นพระองค์ที่ ๔ ที่ ๕ พระอริยมตไตรยจะมา พอหมดภัทภักปนี้แล้วไปข้างหน้าอีกก็มี พระพุทธเจ้าท่านทรงเล็งญาณทราบไว้เรียบร้อยแล้ว มีพระพุทธเจ้าสืบเนื่อง ดังที่ต่อไปจากพระอริยมตไตรยนี้ ก็ยังมีอนาคตวงศ์ในกาลข้างหน้า จะมีพระพุทธเจ้าอยู่ในช่วงนี้อีก ๑๐ พระองค์ ท่านก็สืบต่อกันไป แล้วองค์นี้มากก็สืบต่อเรื่อย เล็งญาณทราบแล้วก็สืบต่อไปเรื่อย จึงเป็นไปด้วยญาณ เป็นไปด้วยญาณแล้วเป็นไปด้วยความถูกต้องไม่ผิด จึงว่าศาสนธรรมแท้

ศาสนธรรมกับศาสนิกเลสมันต่างกัน ศาสนิกเลสเอากิเลสสอนโลก ศาสนธรรมเอาธรรมสอนโลก นั่นต่างกัน พวกเรามีแต่ศาสนิกเลส ครั้นเวลาฟังนี้ก็ฟังธรรมนะ อยู่ที่นี่ ฟังธรรมทั้งนั้น พอออกจากนี้ไปมีแต่ศาสนิกเลสเต็มตัวมองหากันไม่เห็น เอ๊ะ คนๆ นี้ เห็นผ่านมานี้เดี๋ยวนี้มันไปไหน ทั้งๆ ที่เห็นยืนหยกๆ นี่ทำไมไม่เห็นคน ก็มันไม่มีคน มันมีแต่กิเลสเต็มตัวเข้าใจไหม นี่ละเป็นอย่างนั้น พวกเราศาสนิกเลส หรือคัลงกิเลสมาอยู่ที่นี่หมดนั่นละ พอเปิดกิเลสออกแล้วเป็นคลังของธรรม อยู่ไหนจำอยู่ตลอดเวลา

อย่างพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ท่านไม่มีอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน จำอยู่ในนั้น เพราะจิตของท่านบริสุทธิ์ จิตไม่มีอิริยาบถ สว่างแจ่มตลอดเวลา นั้นละเรียกว่านิพพาน เทียงเป็นอย่างนั้น

ธาตุขันธ์ไม่ได้สองวันสามวันแล้ว มันจะเป็นของมัน เราก็รู้ธาตุขันธ์มันแสดง เวลามันทรุดมันก็ทรุด บกพร่องก็บกพร่อง เวลาเยี่ยวยาแล้วก็เป็นไปได้ ธาตุขันธ์ของโลกสงสารก็แบบเดียวกัน พระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายธาตุขันธ์ก็เป็นสมมุติด้วยกัน จึงมีการเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนกัน เวลารักษาด้วยหยูกด้วยยาด้วยอรรดด้วยธรรม สำหรับพระพุทธเจ้าพระอรหันต์แล้วไม่ต้องพูด ธรรมโอสถของท่านติดตัว ถึงจะเอาอะไรมารักษา ก็เหมือนกับว่ากาฝากมาติดแนบๆ ไม่ได้เป็นตัวจริงเหมือนธรรมอยู่ในหัวใจท่าน ท่านได้พิจารณาธรรมทั้งหลาย เกี่ยวกับโรคภัยอยู่ภายในใจนี้ติดแนบเลย ส่วนหยูกยาอะไรก็เอามารักษาบ้าง เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ลืมหูลืมตาในการไปรักษาโรคที่ใดก็ตาม ท่านก็ไม่ลืมหูลืมตา

พอพูดอย่างนี้ก็ไปถึงท่านอาจารย์คำดี ท่านอาจารย์คำดีกับเราสนิทสนมกันมา ลักเท่าไรละ อยู่โรงพยาบาลหมอบัญญา ทางคลองตันหรืออะไรทางโน้น เขาเอาท่านไป ท่านไม่มีอะไรละ เขาเอาท่านไปรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลแพทยปัญญา เราไปเยี่ยมท่าน ชีวิตท่านเป็นอันหนึ่ง ธาตุขันธ์ก็เป็นอันหนึ่ง ที่นี้เวลาเข้าไปเห็นเขาฉีดยา ธาตุขันธ์ของท่านติดปั้งปั้งๆ เลย เราไปดู โอ๊ย สลดสังเวช พอหมอเขามาฉีดยาผ่านไปปั๊บ ก็เรียกท่านสีธนะมาเลย ท่านสีธนะ ท่านอยู่กับท่านอาจารย์คำดีมานาน ท่านรู้เรื่องรู้ราวอะไรหรือไม่ ว่าท่านอาจารย์คำดีเป็นพระประเภทใด ขึ้นเลยนะเรา ท่านไม่ใช่เป็นพระประเภทที่จะมานอนจมให้เขาฉีดยา อ้อๆ อ่าๆ ทั้งเนื้อทั้งตัวอยู่อย่างนี้นะ ธาตุขันธ์มันก็เป็นอย่างนี้ แต่ใจท่านไม่ได้เป็นอย่างนี้นะ ให้รับเอาท่านกลับบอกเลยนะ

ท่านเอาไว้ทำไม ธาตุขันธ์เป็นธรรมดารักษาได้แคไหนก็รักษา รักษาไม่ได้ทั้งเลย เอาท่านกลับบอกได้เลยเราสั่ง สั่งในโรงพยาบาลเลยนะ อย่าเอาท่านไว้ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพียงมาดูขณะเดี๋ยวก็ดูไม่ได้แล้ว พอเขาฉีดยานี้เส้นของท่านติดปั้งปั้งๆ นี้ละเรื่องสมมุติก็เป็นอย่างนั้น วิมุตติท่านไม่เป็นแล้วจะเอามายุ่งทำไปอย่างนี้ จากนั้นท่านสีธนะก็เลยรีบเอามาอย่างเราสั่ง เพราะเราสั่งเด็ดขาดเลย ท่านเอามาไว้ทำไม ท่านอาจารย์ไม่ใช่เป็นพระประเภทที่จะมานอนครวญคราง อ้อๆ อ่าๆ อย่างนี้นะ ให้รับเอาท่านกลับ ท่านสีธนะก็รีบเอากลับมา

แล้วไปวัดแล้วอย่าไปทำทรมานท่านอีกด้วย สายระโยงระยางนะ บอกท่านแต่กรุงเทพฯ แล้วมาถึงวัดแล้วก็บอก อย่าเอาวิธีการต่างๆ มาใช้แบบโลกๆ กับท่าน ท่านไม่ใช่โลก ธาตุขันธ์อาศัยไปอย่างนั้น พออาศัยได้แคไหนก็อาศัย อาศัยไม่ได้ทั้งมันไป

เลย อย่ามาทำระโยงระยางอย่างนั้นะ พอตีมาถ้าผูปู้ก็ไม่นานท่านก็ล่วงไป ไม่งั้นก็จะไป
 ทรมาณอยู่นั้น หมอกก็ได้ประมาทเขา เขาเรียนวิชาแพทย์วิชาหมอ เขาต้องก้าวเดิน
 ปฏิบัติตามวิชาหมอเขา แล้ววิชาธรรมเขาจะปู้ได้ยังไง เพราะเราเป็นธรรมทั้งตัวอยู่ใน
 นี้ ไปเป็นขอรชงให้เขาแทงเขาสับอยู่อย่างนั้นมันได้หรือ มันดูไม่ได้นะ

นี่จึงบอกซัดๆ เรา เราบอกซัดๆ แต่ยังไม่ตาย ถึงคราวของเราเราบอกอย่างนี้
 เลย บอกอย่างเด็ดไม่ให้ฝืน ไปที่โรงพยาบาลไหนก็ตาม ไปรักษาที่ไหนก็ตาม ถ้าเราไม่
 ลงใจไม่อนุญาตให้ไป อย่าเอาไปเด็ดขาดนะ บอกเลย โลกเขาว่าถ้าไม่ได้สติสติตั้งเขาจะ
 หามไปไหนก็ได้ อันนี้สติมีอยู่นะ ถ้าเราไม่อนุญาตอย่าเอาไปนะบอกกัน พระพุทธเจ้า
 สวาททั้งหลายตายร่วมไม้ภูเขา ไม่เห็นไปตายกองกันอยู่โรงพยาบาล เหมือนสัตว์โง่งอย่าง
 พวกเรานี้ะ วังั้นแหละ ท่านตายสบาย ตายร่วมไม้ภูเขาท่านสบาย พระพุทธเจ้าพระ
 อรหันต์ท่านตายอย่างนั้นท่านสะดวก เพราะท่านพออยู่ตลอดเวลาแล้ว กิรยาอาการจะ
 เป็นยังไงก็เป็นตามธาตุตามขันธซึ่งเป็นส่วนสมมุติ ส่วนจิตที่เป็นวิมุตตินั้นมันจำอยู่
 ตลอดเวลาแล้ว เปลี่ยนแปลงที่ไหน นั่นละท่านเรียกว่านิพพานเที่ยงตรงนั่นเอง

พูดถึงเรื่องหยูกยามันเลยลูกกลมไปถึงอาจารย์คำดี นี้อัฐของท่านกลายเป็นพระ
 ธาตุแล้ว ก็เรื่องเหล่านี้เราได้เข้าใจกันแล้วกับท่านอาจารย์คำดี ได้คุยธรรมะธัมโมหาย
 สงสัยต่อกันแล้ว นี่ไปเห็นท่านถูกเขาเอาไปรักษา พระเอาไปรักษาที่โรงพยาบาล
 กรุงเทพฯ พอเราไปกรุงเทพฯเราทราบก็ติดตามไปเยี่ยม จึงไปเห็นให้เกิดความสลด
 ลังเวช เขามาฉีดยา ขาแข็งของท่านติดฝึ้งๆ เลยเวลานั้น หรือจะเป็นอะไรมาสังหารณ์ให้
 เราดูก็ได้นะ แต่ก่อนอาจจะไม่เป็นอย่างนั้นก็ได้ เวลาเราไปดูเหมือนว่าจะมีอะไรสังหารณ์
 ให้เราดู ให้เพิ่มความสลดสังเวชขึ้นมา พอเขาฉีดยาผ่านไปแล้ว เรียกท่านสีธนมาเดี่ยว
 นั้นเลย ไล่เบียดกันเข้าเลย ให้เอาท่านกลับเตียงนี้ บอก ท่านไม่ใช่เป็นพระประเภทนี้ะ
 ท่านสีธนเคารพเราอยู่แล้วก็รีบเอามา ไม่นานท่านก็ไป ไม่ต้องทรมาณนานอะไร นี้อัฐ
 ของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว นั่นเห็นไหมละ เอาละเอาแค่นี้มันสายแล้ว

ธาตุขันธมันเหมือนทูปเหมือนตีนะเป็นอะไรพูดไม่ถูก ถ้าว่าไม่สบายนี้มันฮือนะ
 ฮือ ลำบากเหมือนกัน ถ้าว่าไม่สบายนี้ ฮือ เลย ทั่วประเทศไทยขึ้นในขณะเดียวกัน
 หลวงตาบัวไม่สบาย หลวงตาบัวกำลังจะตาย หลวงตาบัวกำลังติดกำลังดินใครให้รับไป
 เยี่ยมหลวงตาบัว ที่นี้เวลามาเยี่ยมหลวงตาบัว ก็เหมือนลิงช่วยลิง ลิงอันหนึ่งถูกกับเขา
 ทับเอา ไม่เขาค้ำไว้ที่นี้ลิงมันไปหากินเขาทำรั้วกันไว้หมดไม่ให้มันไปหากิน มันเป็น
 ช่องว่างตรงนี้ แล้วเขาขัดอันนี้ไว้ เขาเรียกกะทับ ไม้ไว้ข้างบน พอลิงได้ไปเหยียบสะเกิด
 สายใยปั๊บ สายใยหลุดอันนี้ก็ทับเอา ทับลิง ลิงก็ร้องก๊กๆ ลิงพอได้ยินเสียงร้อง ก็วิ่งมา
 ตัวไหนก็มา มาตัวไหนแทนที่จะไปยกไม้ขึ้นไม่มีนะ โดดขึ้นมาก็มาเหยียบนี้ข่มๆ

เป็นยังไงๆ กำลังจะตายๆ สุดท้ายเลยตายเพราะลิงช่วยลิง อันนี้มันก็จะแบบเดียวกันนะเข้าใจหรือ มันช่วยแบบนั้นนะ สายแล้วนะ เอาละ

ผู้กำกับ ข่าวด่วน จากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการฉบับเย็นวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘

"สนธิ ลิ้มทองกุล" เปิดแถลงกรณีบอร์ด อสมท. ปลดรายการ "เมืองไทยรายสัปดาห์" ออกจากผังรายการของโมเดิร์นไนน์ทีวี ระบุเหตุผลในการปลดรายการล้วนไม่เป็นความจริง ชี้พิสูจน์จัดการแปรรูป ทำให้อสมท. กลายร่างจากสื่อมวลชน เป็นเพียงเครื่องมือของรัฐบาล

นายสนธิ ลิ้มทองกุล ผู้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ เปิดแถลงข่าว กรณีบอร์ด อสมท. ปลดรายการ "เมืองไทยรายสัปดาห์" ออกจากผังรายการของโมเดิร์นไนน์ทีวี เมื่อเวลา 16.00 น. ที่ผ่านมา โดยได้ชี้แจงว่า เหตุผลในการปลดรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ ออกจากผังรายการนั้น ไม่เป็นความจริง

เริ่มจากข้อกล่าวหาที่ว่า รายการเมืองไทยรายสัปดาห์ ทำให้เกิดคดีความกับบุคคลภายนอกหลายคดี ซึ่งในความเป็นจริงมีเพียงคดีเดียว กรณีพล.ต.อ.สันต์ ศรุตานนท์ อดีตผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเท่านั้น ซึ่งล่าสุด ศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษายกฟ้องเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2548 ที่ผ่านมา ซึ่งแสดงว่าสิ่งที่พูดนั้นไม่ผิด

"ส่วน 2 อีกข้อหาคือได้กล่าวถึงการแต่งตั้งการรักษาการสมเด็จพระสังฆราช ว่าเป็นการละเมิดหรือขัดพระราชอำนาจ อันนี้ก็ผิด เพราะสิ่งที่ผมถามและผมพูดคือ วันนี้เรามีสมเด็จพระสังฆราช 2 พระองค์ พระองค์แรกนั้นรัฐบาลอ้างว่าประหาร ปฏิบัติหน้าที่ไม่ได้ เลย์ตั้งรักษาสมเด็จพระสังฆราชและมีหลักฐานซึ่งชี้แจงและรัฐบาลไม่กล้าตอบว่า ขณะนี้ที่รัฐบาลแจ้งบอกว่าสมเด็จพระสังฆราชองค์แรกประหาร แต่ทำไมพระองค์ท่านยังคงปฏิบัติภารกิจได้ตลอดเวลา

"ประกอบกับพี่ชายผม นายแพทย์ศักดิ์ชัย ลิ้มทองกุล ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะแพทย์ที่ดูแลรักษาพระองค์ท่าน ก็พูดกับผมตรงไปตรงมาว่า พระองค์ท่านเป็นโรคคนแก่ คือคนอายุ 92 เดินเหินเชื่องช้า ไม่ใช่ไม่มีความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ได้ แต่รัฐบาลโดยทางรองนายกฯ วิษณุ เครืองาม พยายามที่จะให้แพทย์ลงความเห็นว่าคุณพระองค์ท่านปฏิบัติหน้าที่ไม่ได้เลย ซึ่งแพทย์จู่ๆไม่ยอม เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมถามเพื่อให้สังคมตอบว่า ทำไมเราถึงมีสมเด็จพระสังฆราชถึง 2 พระองค์ ถ้าเรายึดหลักของว่าพระองค์ท่านประหารตามหลักข้ออ้าง การตั้งสมมุติฐานโดยรัฐบาลแล้ว วันนี้พระองค์ท่านพิสูจน์แล้วว่าท่านไม่ได้ประหาร

"พระองค์ท่านไปชมพิพิธภัณฑ์ที่อัมพวาถึง 2 ชั่วโมง คนประหารจะไปชมพิพิธภัณฑ์ได้อย่างไร สิ่งที่ผมถามเป็นเพียงแต่เรียกร้องไม่ให้อสมท. สร้างความสับสน

ให้กับประชาชนผู้ซึ่งมีความเคารพในพระศาสนา การที่ใครจะเป็นสมเด็จพระสังฆราช ต่อจากสมเด็จพระญาณฯ นั้นเมื่อถึงเวลาอันควร ย่อมมีการปฏิบัติตามหลักพระธรรมวินัย อยู่แล้ว ไม่ใช่แต่งตั้งรักษาการสมเด็จพระสังฆราช เพื่อใครคนใดคนหนึ่ง หรือตระกูลใดตระกูลหนึ่ง ขณะที่สมเด็จพระสังฆราชที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เป็นองค์ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็นผู้ตั้ง เพราะฉะนั้นข้อกล่าวหานี้เท็จ

ส่วนการนำบทความซึ่งไม่ปรากฏชื่อผู้เขียนเรื่องพ่อแผ่นดิน มาอ่านในรายการ นายสนธิกล่าวว่า สาธุชนที่ได้รับทราบข้อความเรื่องพ่อของแผ่นดินก็จะเห็นว่า เป็นบทความที่ลึกซึ้ง มีธรรมอยู่ในบทความนั้น และก็เป็นที่น่าสนใจและก็เป็นสิ่งที่ทุกคนก็เห็นด้วยกับบทความเหล่านั้นเช่นกัน ก็ถามว่าผิดที่ไหน ต่อมาก็อ้างว่าไปพบกับเลขาฯ คณะองคมนตรีและท่านราชเลขา ได้รับคำยืนยันว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ หรือพระราชสำนักเลขาธิการไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือมอบหมายให้นายสนธิหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งไปกล่าวอ้างถึงสถาบันพระมหากษัตริย์ไม่ว่าโดยตรงหรือปริยายแต่ประการใด

“อันนี้เป็นความจริง ผมกระทำในฐานะของผมเป็นข้าของแผ่นดิน เหมือนกับคุณประมวลก็กระทำเขียนหนังสือพระราชอำนาจในฐานะซึ่งเป็นคนที่รักแผ่นดิน” นายสนธิกล่าว

อีกข้อหาหนึ่งก็คือว่า ฟังกระทำด้วยความระมัดระวังพิเศษ เพราะสถาบันพระมหากษัตริย์ไม่อยู่ในฐานะที่จะชี้แจงหรือตอบโต้ความเข้าใจผิดได้ในทุกกรณี นายสนธิกล่าวว่า ถูกต้อง ก็เพราะไม่สามารถจะชี้แจงหรือแสดงออก ก็เลยมีการละเมิดอยู่ตลอดเวลา โดยใช้หลักของการที่พระมหากษัตริย์ สถาบันกษัตริย์ พูดไม่ได้ พอใจจะทำอะไรก็ตาม เพียงแต่ว่าพฤติกรรมในการทำนั้นพิสูจน์ชัดว่าไม่ได้จงรักภักดีอย่างตรงไปตรงมา

ประเด็นสุดท้าย ที่บอกว่า บมจ.อสมท. ในฐานะที่เป็นสื่อมวลชน ผมว่าท่านประธานเรวัต ฉ่ำเฉลิม ท่านกรรมการ ธงทอง จันทรางศุ ท่านกรรมการผู้จัดการ มิ่งขวัญ แสงสุวรรณ ระหว่างเป็นสื่อมวลชนกับเป็นเครื่องมือของรัฐบาลไม่เหมือนกัน ถ้าบมจ.อสมท.เป็นสื่อมวลชน คำถามที่ผมถามมาตลอดเมื่อขณะนี้ บมจ.อสมท.ในฐานะสื่อมวลชนจะต้องไปค้นหาคำตอบให้กับประชาชน ไม่ใช่หาคำแก้ตัวให้กับรัฐบาลในหลายๆเรื่อง”

นายสนธิ กล่าวยั่วว่า การแถลงข่าววันนี้เป็นที่ประจักษ์ว่า บมจ.อสมท.ไม่ใช่สื่อมวลชนแต่เป็นเครื่องมือของรัฐบาล ที่พูดเช่นนี้ต้องแยกแยะคนทำงานใน อสมท. ออกจากการร่วมงานของคนในอสมท. เป็นคนดี เป็นคนน่ารัก มีคนที่เป็นมืออาชีพอยู่

มาก แต่ว่าจำใจต้องอยู่ในเงื่อนไขต่างๆ วันนี้เป็นบทพิสูจน์ของการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ เข้าไปสู่ตลาดหลักทรัพย์ เพราะว่าแปรรูปจริงต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์ ก็ต้องมีธรรมรัฐ ซึ่งธรรมรัฐหนึ่งของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ นอกจากความโปร่งใส แล้วก็ต้องเป็นธรรมรัฐในวิชาชีพ บมจ.อสมท. เข้าไปอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ไม่มีธรรมรัฐของวิชาชีพ เพราะไม่สามารถจะพูดความจริงต่อประชาชนได้

หลวงตา เราก็ฟังเท่านั้นละ ไม่มีอะไร รับฟังไปเท่านั้น ไม่มีอะไรพอที่จะขัดกับ อรรถกถาธรรมที่จะสอดแทรก เขาก็ว่าไปตามเรื่องของเขา เราก็ฟังไปตามเรื่องของเรา เท่านั้นเองไม่มีอะไรละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz